

MUSEU D'ART MODERN DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
C/ SANTA ANNA, 8 – 43003 TARRAGONA TEL. 977 235 032
C/E: MAMT@DIPUTACIODETARRAGONA.CAT
WWW.ALTANET.ORG/MAMT

DEL 4 DE MARÇ AL 4 D'ABRIL DE 2010

DIEGO PUJAL: PINTURES

Diego Pujal (Buenos Aires, 1971) artista resident en Hangar (Centre de producció d'Arts Visuals de Barcelona) des de fa més d'un any, ha desenvolupat un llenguatge molt personal a partir de formes lleument orgàniques, planes, com si fossin estranys organismes observats per la lent d'un potent microscopi. Pujal va obtenir l'any 2008 el 36è Premi Tapiró de Pintura atorgat per la Diputació de Tarragona amb l'obra titulada *A mano* que sintetitza bé la línia de treball d'aquest artista. Teles usualment de grans dimensions amb una acabat aparentment fotogràfic, que amb una atenta observació aviat desvetllen qualitats i textures subtils que indiquen un llarg i pacient treball, a la vegada que s'aprecia la lenta sedimentació de múltiples capes de pigment, aplicades manualment, amb les que s'obté per transparència el color desitjat, que mai es casual, però sí inesperat, d'experimentació.

Destaca en la seva obra l'impacte que produeix la forma aïllada, bidimensional, delimitada únicament per la frontera que l'artista ha fixat com un nou patró biològic que habita en espais que sovint són d'un negre impenetrable. Algunes d'aquestes figures es relacionen amb elements similars amb els que se superposen, amb els que es toquen per un dels costats. Curiosament, les figures, que podríem dir que estan tallades pel mateix patró –o dibuixades per la mateixa mà–, estableixen una relació de juxtaposició, d'aïllament, entre elles.

Tots sabem molt bé, fins i tot sense ser experts en geometria, que no té sentit la pregunta: “Qui torça la circumferència per a que realment sigui circular?” La circumferència, l'el·lipse o la paràbola ho són per constitució, sense cap causa externa. Les figures que Diego Pujal crea no necessiten cap causa externa per existir. Funcionen en un sistema tancat independentment de qualsevol altra figura preexistent, un sistema definit per una superfície uniforme o continua. En aquest sentit, el fons sobre el que Pujal situa les seves figures adquireix un cert valor de coordenades espacials en el sentit newtonià del terme, de forma que aquest sistema de coordenades ens permet situar-nos, ubicar-nos, establir relacions com a espectadors amb el nou univers proposat per l'artista. La filosofia grega clàssica afirmava que no era possible moure els astres sense una mena d'intel·ligència que els traslladés i els acompanyes per la seva òrbita. En aquest cas l'artista ha actuat com a creador d'aquest univers i ha encarregat a l'espectador un paper actiu en el seu moviment i en la seva coherència interna. Un paper intel·ligent, però sense que ens calgui una demostració axiomàtica, com a mínim en el sentit que Kurt Gödel donava aquest terme.

Les seves obres parlen del buit, del que hi ha en la frontera. I de com a partir del buit –a partir de l'abisme– es poden construir objectes, formes, signes. Per què a vegades el buit –el nos res– pesa més que la realitat i ens aclapara.

MÀRIUS DOMINGO